

Artcam films uvede:
Paula (Režie: Léonor Serraille)

Česká premiéra filmu v kinech se uskuteční ve čtvrtek 25.1. 2018.

Paula, za níž se náhle zabouchnou všechny dveře, se ocitá na mizině a se svou kočkou jako jediným majetkem se po dlouhé době vrací do Paříže. Do cesty jí přicházejí různí lidé, ona však míří ke svému vytčenému cíli – hodlá začít nový život a vrhnout se do něj po hlavě

Servis pro novináře:

Novinářská projekce filmu Paula se uskuteční dne **17.1. 2018 v 10.30 v kině Lucerna v Malém sále.**

Tiskové materiály, fotky, trailer, informace:

[ARTCAM](#)

[YT CHANNEL ARTCAM](#)

[STRANKA FILMU](#)

[OFICIALNI TRAILER FILMU](#)

a v dropboxu :

[PROMO PACK](#) (Trailer filmu ve formátu MP4, Facebook Cover, plakát, fotky, atd)

Pravidelné informace najdete na našem [FACEBOOKU](#)

O filmu

Šarmantní drama s komediálními prvky bylo vyhlášeno nejlepším debutem loňského festivalu v Cannes

Třicátníci Paulu po deseti letech opustil přítel. Rozhořčená žena, odmítající přijmout roli pasivní oběti, se náhle ocitá na ulici. Její cesta Paříží za znovunalezením nezávislosti a klidu, plná bizarních setkání, právě začíná. Šarmantní drama s komediálními prvky bylo vyhlášeno nejlepším debutem loňského festivalu v Cannes. Někde mezi osamělým klenotem amerického filmu 70. let Wanda Barbary Lodenové a Frances Ha Noaha Baumbacha, která před několika lety provětrala občas příliš stojaté a do sebe zahleděné vody nezávislého filmu, naleznete Paulu. „Byla jsem pro něj vším, najednou nejsem nic,“ svěřuje se titulní postava, třicátnice na pokraji nervového zhroucení, způsobeného náhlým ochabnutím zájmu přítele, mondénního fotografa. Její odysea denní i noční Paříží právě začíná. Cesta za znovunalezením celistvosti duše, nezávislosti a především klidu. Léonor Serrailleová, jejíž šarmantní drama s komediálními prvky bylo v konkurenci pětadvaceti snímků vyhlášeno nejlepším debutem letošního festivalu v Cannes, představuje s nedocenitelnou pomocí herečky Laetitie Doschové nepředvídatelnou, hubatou, raněnou, oslnivou i upřímnou Paulu, fascinující ženu ve fascinujícím městě.

Původní název Jeune femme /**Režie** Léonor Serraille / **Scénář** Léonor Serraille /**Střih** Clémence Carré /**Kamera** Émilie Noblet /**Hudba** Julie Roué /**Hrají** Laetitia Dosch, Grégoire Monsaingeon, Souleymane Seye Ndiaye /**Produkce** Sandra Da Fonseca /**Rok výroby** 2017/**Země** Francie/**Jazyk** francouzsky s českými titulky/**Kopie** DCP, blu-ray,DVD, MP4/**Přístupnost** přístupný/**Stopáž** 97 min.

Životopis režisérky

Po studiu literatury v Lyonu, Paříži a Barceloně byla Léonor Serraille přijata na scenáristiku na francouzské státní vysoké škole filmu La Fémis. Po absolutoriu režírovala 16mm krátký film Body (Tělo) s Nathalie Richard v hlavní roli, který se probojoval do výběru na filmové festivaly v Brive, Créteil a Osnabrücku. Snímek Paula (v originále Jeune femme), k němuž napsala svůj absolventský scénář, je jejím prvním celovečerním filmem. Titulní role se zhostila Laetitia Dosch.

Prohlášení režisérky

Mým hlavním záměrem v tomto filmu bylo načrtnout portrét mimořádné ženské postavy, která musí čelit samotě v zimním velkoměstě. V každodenním životě mě přitahují lidé se silnou a rozporuplnou osobností.

Dokážou člověka překvapit a vyvést z míry, protože i když se s nimi někdy těžko vychází, překypují životem a něhou. Takové lidi se silnou, a přitom zranitelnou osobností, které často nechají na holičkách jejich nejlepší vlastnosti a jejich domnělé stinné stránky je naopak zušlechťují, mám velmi ráda. Chtěla jsem nějak uchopit téma lásky jako žízň, kterou je třeba uhasit, studny, kterou je třeba naplnit – jako volby mezi vším a ničím.

Ve vzduchoprázdnu mezi těmito dvěma póly se vznáší naděje a stejně tak velká touha po životě na hraně, po pádech a katastrofách.

S tím, jak vznikala postava Pauly, se zároveň rodil scénář filmového portrétu, snímku opřeného o hlavní postavu. Mým cílem bylo vyprávět její chaotickou cestu jednoznačně současnou Paříží, někdy nehostinnou, jindy zase přívětivou, ale především dohlédnout na to, aby to navzdory všem překážkám „zvládla“. Jinak řečeno, chtěla jsem vykreslit silnou ženu, která nás nezadržitelně stahuje do víru svého života a nakonec se z něj vynoří svobodná. Mým záměrem bylo pohroužit se do Paulina života a obtížných okolností, v nichž se ocitla, abych mohla stát u samého zdroje její postupné metamorfózy, která je zároveň přerodem dívky v ženu, a jejího vývoje z role objektu do pozice subjektu.

Film je natočen tak, aby vyjadřoval vnitřní stavbu její osobnosti. Paulinu povahu odhalujeme a objevujeme prostřednictvím setkání s řadou různých mužů a žen, jako bychom odlupovali jednotlivé vrstvy cibule. Díky tomu

se může naplno projevit její nezkrotná vitalita a rozmanitost jejího chování, to, jak navazuje vztahy, přizpůsobuje se, oklepává se z nezdarů a pak se zase rychle staví na nohy.

Paula je obdařena bezednou energií dítěte a neviností cizího turisty. Jako malé zvířátko se ustavičně snaží najít svoji komfortní zónu. Přestože to většina lidí, kteří sami sebe považují za dospělé, neocení, Paula má řadu silných stránek: vášně, humor, nepoddajnost, svobodomyslnost. Hlavním cílem mého filmu je zobrazit právě tento hlad po životě.

Rozhovor s režisérkou

Původní francouzský název filmu Paula zní Jeune femme, tedy „mladá žena“, ale snímek by se stejně tak mohl jmenovat Mladé ženy, protože celý štáb je ženského pohlaví: kameramanka, zvukařka, střihačka, filmová architektka, autorka hudby, producentka...

Svůj středometrážní film Body (Tělo) jsem z velké části natočila s pomocí jiných studentů filmové školy La Fémis, a jelikož jsem byla s jejich prací a naší společnou energií spokojená, po tomto snímku jsme ve spolupráci pokračovali. Sestavit filmový štáb výhradně z žen nebyla úmyslná volba, teď jsem ale velmi hrdá na to, že to tak dopadlo, je totiž velmi důležité zvyšovat počet žen na klíčových pozicích.

Tato skutečnost také nesmírně obohatila natáčení filmu. Řada z nás se na vzniku celovečerního filmu podílela poprvé v životě, a tak jsme k té výzvě, která téměř přesahovala naše možnosti, přistupovaly s velkým nadšením a odhodláním. Při práci jsme měly velkou svobodu, a to i při inscenování scén. Měla jsem ve zvyku používat na úvod dlouhé záběry (které přirozeně vyplývají z mého psaní), ale pak jsme se střihačkou několikrát zvolily naprosto odlišný přístup s rychlejšími střihy (například u pracovního pohovoru). Ve všech fázích jsem se snažila dát ostatním pocit, že mohou volně navrhovat a zkoušet nové věci. Velmi náročný rytmus natáčení nás nutil hledat nová řešení a pružně reagovat. Bylo osvobozující pracovat tímto způsobem, jako by kolem nás nepřetržitě zuřila bouře. Natáčení filmu se v mnohém podobalo hlavní postavě: bylo dynamické a bujaré. Díky tomu například stážistka v produkci nebo klapka na poslední chvíli dostaly ve filmu role, což přispělo ke vzniku nečekaně vzrušující a příjemné atmosféry.

Z této svobody může vznikat dojem, že se v některých scénách improvizovalo.

Ve skutečnosti tomu bylo právě naopak. Scénář byl opravdu nabitý a mimořádně podrobný. Původně měl 140 stran a ve fázi přepisování a střihu jsme museli příběh neustále usměrňovat, aby se soustředil na Paulu a nevznikla z něj celá kronika.

Psaní scénáře si vždycky úžasně užívám. Studovala jsem literaturu a ze začátku jsem se chtěla stát spisovatelkou. Teprve když jsem začala vynechávat přednášky a místo nich neustále chodit do kina, a zvláště poté, co jsem zhlédla snímky Sharasojyu (2003) od Naomi Kawase a Chuť čaje (2004) od Kacuhita Išii, jsem si uvědomila, že na světě není jen literatura... Přesto mě stále velmi těší psát dialogy. Nestačilo mi jen umístit ženu do města – musela jsem této postavě, zprvu těžko pochopitelné, ale statečné, vymyslet vlastní způsob vyjadřování. Chtěla jsem taky složit pocitu lidem, kteří se dokážou ozvat, když je to potřeba. Improvizaci jsme sice trochu využívali, ale jenom v nutných případech v určitých scénách – napadají mě třeba scény s malou holčičkou Lilou, kde je text podružný a hlavní je zachytit křehké spojení mezi Paulou a dítětem, nebo když mezi dvěma postavami vypukne hádka a my ji chtěli trochu „okořenit“. Herečky a lidé ze štábu samozřejmě také přicházeli s návrhy, které mě vedly k neustálým úpravám scénáře a přepisování dialogů. Například originální účes, se kterým Paula přijde do obchodu, aby jí nebyla vidět jizva na čele, vymyslela Laetitia Dosch. Jinak jsem ale měla dojem, že Laetitií docela vyhovuje pracovat s přesně daným textem.

Film ale začíná křikem a ránou pěstí, ne dialogem.

Způsob, jakým se diváci seznámí s Paulou, se podobá čelnímu nárazu a po tomhle náporu bylo nesmírně obtížné vybudovat pozitivnější dojem. Její životní cestu jsem si představovala jako proměnu zvířete v lidskou bytost. Paula

se z takřka zvířecího nedostatku sebeovládání a překotné upovídání posune k určitému stupni sebeuvědomění a odolnosti.

Při střihání jsme objevili paralelu mezi úvodním tmavým záběrem zezadu, ve kterém se Paula teatrálně rozkřikuje, a záběrem úplně posledním. Na Paule je důležité to, že do sebe nasává všechna setkání s druhými lidmi jako houba. Mění se jako chameleon, i když kvůli tomu musí kompletně změnit svou identitu, třeba jako ve scéně v metru, kdy si Yuki myslí, že potkala kamarádku z dětství, nebo když se vydává za studentku výtvarného umění, aby získala práci chůvy. I když na sebe bere falešnou totožnost, nahlíží pod povrch a postupuje vpřed. Chtěla jsem, aby se diváci stali aktivními účastníky této transformace, a proto hrálo v každé fázi vzniku snímku zásadní roli to, co zůstává nevyřčené. Postava vás překvapuje, na důležitých životních křižovatkách se vydává nečekanými směry a její nejextravagantnější způsoby chování někdy fungují ze všech nejlépe – to jsem ostatně sama zažila třeba tehdy, když jsem přeháněla na pracovních pohovorech!

Psala jste scénář k Paule na tělo Laetitia Dosch?

Ne, tehdy jsem ještě neměla herečku do hlavní role vybranou. Když jsem ale Laetitia viděla v Bitvě u Solferina (2013) režisérky Justine Triet a v několika výborných videích na internetu, chtěla jsem se s ní setkat. Zdálo se mi, že se v ní odrážejí některé stránky Pauly. Ale až naše osobní setkání, tedy Laetitia osobnost, mě přimělo napsanou postavu trochu poupravit. Když jsem si tuto herečku „vygooglovala“, zaujal mě kontrast mezi fotkami, na kterých působila jako dokonalá filmová hvězda, a jinými, které vyzařovaly pravý opak. Připomněla mi Annu Thomson ve filmu Sue (1997) od Amose Kolleka.

V podstatě jsem hledala herečku, která by dokázala vyjádřit celou paletu emocí hlavní postavy a zároveň popírala všechno, co je napsané na papíře. Laetitia se nedá zaškatulkovat, je přímá, veselá a bujará, ale přitom jsem v ní spatřila smutek, který odpovídá Paulině emocionální bolesti, její zranitelné stránce. Paula se chová zcela nevyzpytatelně, ale občas zahlédneme i opačný extrém její osobnosti. Herečka musela být schopná tuto temnější polohu vystihnout.

Laetitia mi připomínala Patrica Dewaera a Genu Rowlands. Má stejnou schopnost plynule přejít z jednoho stavu do jiného, od živočišné energie k melancholické něze, a to mě právě upoutalo. Je jako nástroj s mnoha strunami. Dokáže zahrát femme fatale, ale i ženu zcela chladnou, pubertální nebo dětinskou. Umí předvést ohromující škálu nálad a emocí. Ve své divadelní one woman show s názvem Un album (Album) hraje osmdesát různých postav. Paula má v sobě něco, co z ní dělá skutečnou „herečku“ v uměleckém slova smyslu. Možná je to tím, že když už nemáte co ztratit, sebemenší aktivita od vás vyžaduje, abyste překročili své meze a podali další rekordní výkon.

Vtiskla tato neustále se vyvíjející identita vašemu filmu nějaký specifický styl?

Třeba vyjádření různých stránek osobnosti postavy si vyžádalo práci na zrnitosti filmu. Do té doby jsem pracovala vždy jen s 16mm filmem. Moje kameramanka ve fázi předprodukce společně s koloristou hledala správné vyvážení optických vlastností a zrnitosti digitální kamery, protože věděla, že se obávám přechodu z klasického filmu na digitální médium. Pracovala s tóny od studených po teplé, které znázorňují Paulinu rozpolcenost. Obraz musel korespondovat s tím, co prožívá, a střih musel dýchat v jejím tempu, stát se její součástí, aby mohla říkat nebo zažívat otřesné věci a vzápětí procházet hřejivými, smyslnými scénami, které vyvažují ty předchozí a odrážejí její mnohotvárnost. Výsledek musel pulzovat energií stejně jako ona, bez jakéhokoli konceptu nebo ustálených pravidel. Vždyť konceptem je sama Paula.

Poddajnost hlavní postavy však s sebou nese určitý druh násilí. Aby Paula získala místo prodavačky v nákupním centru, nechá ze sebe udělat někoho úplně jiného.

Ano, je to dvousečná zbraň – roztržitý život ve městě zraňuje. Je třeba dodržovat pravidla chování a řeči, a i když by vás to na první pohled nenapadlo, celý den strávený prodáváním podprsenek se na člověku podepíše. Sama jsem to zažila. Nechtěla jsem ale natočit autobiografický film. Potřebovala jsem si Pauliným prostřednictvím tuto dobu znovu prožít, i když v kůži někoho, kdo dokáže manipulovat s lidmi a kdo dokáže najít potěšení

v bezúčelnosti. Navíc citlivě vnímám skutečnost, že nám ženám nenáleží město ve stejné míře jako mužům. Jen málo žen se odváží vydat do města oblečené tak, jak se jim zlíbí, a volně se produčirovat. V tomto smyslu může být Paula jakýmsi vzorem.

Mezi omezeními, která svazují Paulu i všechny ostatní ženy, a způsobem, jakým se chová k Ousmanovi, překvalifikovanému černošskému hlídači v nákupním centru, existují určité styčné body.

Můj přítel je černoš a neustále má pocit, že po něm někdo bude chtít průkaz totožnosti, jako by překročil zákon. Chtěla jsem tuto problematiku dostat i do svého filmu, ale spíš na pozadí. Když Paula poprvé osloví Ousmana a kritizuje jeho oděv, dokonce v ní spatříme náznak rasismu – sama je úplně na mizině, ale přesto se cítí být lepší než on. Ousmane ji musí požádat, aby se k němu chovala s úctou.

Pauliny kroky nás zavedou na řadu různých míst s řadou společenských kontrastů, od Joachimova luxusního bytu přes matčin dům na předměstí a obydlí sluzky až po Ousmanův byt v předměstském Aubervilliers.

Ve filmu se pohybujeme také v přechodném prostředí – v metru, které je místem náhody, místem štěstí i smůly, kde se může stát všechno, třeba setkání s Yuki nebo s mladíkem v kravatě. Jindy se v něm Paula jen bezcílně prochází za tónů skladby „Las Vegas Tango“ od Gila Evanse, která pro mě hodně znamená. Tuto jazzovou skladbu, ve které depresivní pasáž vystřídá návrat energie a která vrcholí bombastickým finále, jsem poslouchala při psaní scénáře. Když jsme na ni do filmu získali práva, bylo to pro mě jako splněný sen.

Paulino potulování rozličnými prostředními dalo vzniknout několika satirickým momentům...

Bylo pro mě důležité vykreslit ji prostřednictvím setkání se životnými vedlejšími postavami, které se podílejí na utváření hlavní hrdinky. Tyto portréty v portrétu mají někdy zásadní význam, i když působí nenápadně. Například při castingu jsem narážela na otázky politické povahy: proč by měl lékaře hrát 50letý běloch? Film měl být odrazem reality a realita je taková, že ve Francii máme i černošské doktory. To se týkalo lékaře ze začátku filmu. Do role gynekoložky jsem zase obsadila Audrey Bonnet, protože jsem předtím v divadle obdivovala její křehkost. Marie Rémond, Erika Sainte a Léonie Simaga jsou také spisovatelky a režisérky a pracují na tvůrčích projektech, takže jejich pohledy na věc pro mě znamenaly velký přínos.

Mojí mentorkou na filmové škole La Fémis byla úžasná herečka Nathalie Richard. Hrála hlavní postavu v mém středometrážním filmu Body (Tělo) a v tomto snímku má roli Pauliny matky. Když se nad tím zamyslím, byla pro mě mateřskou postavou i během studia. Doufám, že interakce mezi těmito ženami téměř uceleně vyjadřují zmíněnou „problematiku“ a kritiku společenských poměrů. Uvedené herečky, stejně jako jejich postavy, odmítají nechat se zařadit k určitému typu. To platí i o Paule, jež na začátku kritizuje fotografii, na které ji Joachim zachytil a která mu vydobyla místo na umělecké scéně.

Když se Paula ubytuje v hotelu, dívá se na film *Imitation of Life* (Napodobenina života, 1959) režiséra Douglase Sírka. Inspiroval vás tento snímek?

V tomto filmu se objevuje jeden velmi silný moment mezi matkou a dcerou. Druhá matka, ta se světlými vlasy, má sice peníze, lásku mužů a úspěšnou kariéru, ale ve vztahu s dcerou naprosto selhává, což si uvědomí na pohřbu černošské matky, jejíž smrt oplakávají desítky přátel. Když jsem psala Paulin příběh, chtěla jsem, aby se nad ním vždy vznášelo nebezpečí, že hlavní hrdinka udělá obrovskou chybu a všechno se strašlivě pokazí, že si vybere nesprávnou cestu a bude žít život, který není pro ni, jakousi „napodobeninu života“, jak to formuluje Sirkův snímek. Stejně jako černošská matka v Sirkově filmu toho Paula na konci moc nemá, ale to málo, co má, je skutečné. Není to velkolepé ani pohodlné, ale skutečné ano.

V mých představách snímek Paula přímo ovlivnilo hned několik filmů. Kromě snímku Sue, který zanechal trvalý dojem i v mé kameramance, se jedná o další filmy se silnými hlavními postavami, jako je Nahý (1992) Michaela Leigha s Davidem Thewlisem, skvělým hercem, jehož ženský protějšek jsem toužila najít, Wanda (1970) režisérky Barbary Loden, Žena pod vlivem (1975) Johna Cassavete a Claire Dolan (1998) Lodge Kerrigana. Tyto osamělé, avšak hrdé ženské postavy pro mě byly referenčními body, a to dokonce i při přípravě scén a vedení herců.

Inspiraci čerpám i z literatury – obdivuji Anaïs Nin, Fitzgeralda, Woolfovou a Zolu, třeba jeho malou prodavačku z románu U štěstí dam. Zajímají mě i komiksy – Laetitii jsem například požádala, aby si přečetla dílo Whiskey & New York od Julie Wertz, ve kterém se mísí humor se zoufalstvím.

Proč jste pro svůj film ve francouzštině zvolila tak nicneříkající název – Mladá žena?

Na samém začátku psaní scénáře jsem si představovala, že Joachim Paulu vyfotí ve žlutém klobouku a nazve tu fotku „Mladá žena ve žlutém klobouku“, jako by to byl obraz.

Paula tuto abstrakci své osoby zamrzlou v čase zpochybní. Nemůže ji vystát. Když jí psychiatr řekne, že je „osvobozená mladá žena“, jeho formulace v ní vyvolá záchvat vzteku. Po celou dobu psaní scénáře jsem si navíc kladla jednoduchou otázku: co znamená být mladou ženou? Často jsme tlačeni k tomu, abychom zapadli do nějaké škatulky, identity, abychom splňovali určitou definici. Sousloví „mladá žena“ by mělo být osvobozené od veškerých předem vytvořených představ, mělo by být schválně nedefinované. Paula, stejně jako můj film, se snaží najít svou svobodu, svou vlastní identitu. Mezinárodní název filmu ale zní Montparnasse Bienvenue a je tak poctou pařížské čtvrti Montparnasse, kde Paula pracuje, jde na večeři s Joachimem atd. Právě tam jsem žila, když jsem v 18 letech přišla do Paříže. Bydlela jsem v pokojíku pro služku. Ve slově bienvenue – „vítejte“ se tedy skrývá paradox, protože Paulu nikde nevitají, a ona se přesto dokáže vecpat do každých dveří, kde je to jen trochu možné.